

Porțile Ierusalimului

Prezentul studiu analizează cele zece porți ale zidului Ierusalimului așa cum sunt prezentate succesiv în capitolul 3 din cartea Neemia. Semnificația numelor în înșiruirea lor ne dă imaginea unei creșteri armonioase în viața spirituală a credinciosului.

Evenimentele descrise în acest capitol se situează probabil în anul 445 înaintea erei noastre, cu aproximativ 90 ani după sfârșitul captivității babiloniene.

Cirus, împăratul Persiei, a fost unealta în mâna lui Dumnezeu pentru a aduce rămășița poporului Său - cele două seminții ale lui Iuda și Beniamin - înapoi la Ierusalim pentru a reconstrui casa lui Dumnezeu (Ezra 1: 1-4). Ierusalimul trebuia astfel să redevină centrul de adunare, fiindcă era singurul loc unde Dumnezeu promisese să facă să locuiască Numele Său. La fel astăzi, nu există decât un singur loc adevărat de adunare, și acolo unde numai credincioșii sunt adunați în Numele Domnului Isus (Matei 18: 20).

Găsim în Isaia 44: 28 și 45: 1- 4 menționarea profetică a lui Cyrus. Cărțile Ezra și Neemia care, în canonul iudaic al Vechiului Testament, formează o singură carte, relatează reconstruirea templului ca și a cetății cu porțile lor. Între versetele 3: 10 și 6: 15 din Ezra, a existat un interval de 20 ani, urmare a întreruperii reconstruirii templului.

Între capitolele șase și șapte, s-a scurs astfel o anumită perioadă de timp, în timpul căreia lucrarea de restaurare a stagnat, până la sosirea unui nou grup din Babilon, cu Ezra.

În Neemia trei, ni se povestește pur și simplu reconstruirea zidurilor și punerea porților. Nu se spune nimic despre dificultăți împotriviți și piedici, cu toate că, după cum reiese din capitolele următoare, Satan a încercat prin toate mijloacele să tulbure lucrarea și chiar să o distrugă. În acest capitol sunt menționate doar zece porți; celelalte, ca cea a lui Efraim și cea a Închisorii, citate în capitolul doisprezece, nu sunt menționate aici. Alegerea și ordinea adoptate pentru cele care sunt menționate au, fără nici o îndoială, o semnificație deosebită, indicând o intenție precisă a Cuvântului inspirat al lui Dumnezeu. Numărul *zece* vorbește de responsabilitatea omului. Astfel Dumnezeu, prin cele zece porunci, a făcut cunoscută omului sfânta Lui voie. Dar cât de solemn este să cităm în Numeri 14: 22 că Dumnezeu a fost ispitit de *zece* ori de poporul Său răzvrătit și încăpățânat. Neemia 11: 1 ne arată și că *al zecelea* era reprezentativ pentru adunarea în responsabilitatea sa înaintea lui Dumnezeu.

Pentru noi acum, nu mai este vorba de responsabilitate sub lege, ci sub Duhul harului, cum ne arată Fapte 11: 23 ca și 2 Corinteni 8: 5- 7. Credinciosul care este sub har lucrează din dragoste. Dorește să facă progrese spirituale, să crească în cunoașterea lui Isus Hristos, Domnul său și să crească până la statura plinătății lui Hristos (Efeseni 4: 13) pentru a cinsti Numele Său.

Dacă facem acum înconjurul cetății, poartă după poartă, vom găsi o imagine a vieții credinciosului de la convertirea sa până în clipa când va contempla fața Domnului în gloria Sa.

Porțiunile de zid dintre porți reprezintă viața noastră ca mărturie înaintea lumii. Vrem cu toate acestea să ne ocupăm numai de porți. Ele sunt citate în acest capitol trei în ordinea următoare:

- Poarta Oilor,
- Poarta Peștilor,
- Poarta Zidului vechi,
- Poarta Văii,
- Poarta Gunoiului,
- Poarta Fântâniei,

- Poarta Apelor,
- Poarta Cailor,
- Poarta de Răsărit,
- Poarta Mifcad.

În primul verset, ca și constructor al Porții Oilor este menționat Eliașib, marele preot. El ocupa fără îndoială cel mai înalt rang din toată cetatea, și ca atare, trebuia să fie păstorul oilor, conform Maleahi 2: 6- 7, în consecință și modelul lor. Dar nu vedem că a pus zăvoare și grinzi, cum se spune pentru alte porți. Dimpotrivă, s-a împrietenit cu Tobia, dușmanul poporului lui Dumnezeu (cap. 13: 4). Nu și-a crescut copiii sub "disciplina și sub muștrarea Domnului" (Efeseni 6: 4), pentru că vedem în capitolul 13: 28 că au părăsit calea credințioșiei. Nepotul lui s-a căsătorit cu o fiică a lui Sanbalat, un alt dușman al poporului lui Dumnezeu. Cuvântul nu spune nimic mai mult aici despre acest om, el nu este menționat decât în legătură cu funcția sa și cu construirea porții (1).

Să vedem acum semnificația porților în succesiunea lor:

(1) Nota traducătorului: În versetul 21 din acest capitol, cu toate acestea, ni se spune că un alt slujitor, Meremot, a zidit zidul în fața casei lui Eliașib, în timp ce acesta nu a făcut nimic pentru protejarea propriei sale case. Consecințele dureroase vor fi arătate mai târziu, în capitolul 13!

Poarta Oilor

Această poartă ne îndreaptă privirile către Păstorul cel Bun care Își dă viața pentru oile Sale (Ioan 10: 11) care merge înaintea lor și ele Îl urmează (10: 14). Iată temelia vieții eterne. Ea a fost rânduită "după planul veacurilor" (Efeseni 3: 11), înainte de vreme. Este atât de mare că poate primi orice păcătos pierdut care își pune încrederea în Păstorul cel Bun. El și-a dat viața pentru oi, sângele Lui scump a curs pe crucea de la Golgota pentru ispășirea păcatelor, pentru că "fără vărsare de sânge nu este iertare" (Evrei 9: 22).

Acest minunat plan de răscumpărare pe care Dumnezeu l-a făcut în planul Său etern, trebuie să fie vestit oamenilor, și Dumnezeu face aceasta în dragostea și în harul Lui incomparabil! Vom vedea cum această dragoste divină este prezentată aici în imagine.

De fiecare parte a porții se află un turn. Locul unde stă santinela ne vorbește de veghere. Cât de necesară a fost vegherea pentru oamenii lui Dumnezeu în trecut și cât de necesară este și acum! Satan a încercat întotdeauna să ascundă, să înăbușe sau să falsifice adevărul (2 Corinteni 4: 2- 4). Dar Dumnezeu veghează, Satan nu-și va atinge niciodată scopul. Numele celor două turnuri vestesc dragostea și harul lui Dumnezeu: *Meea* înseamnă "sută" și vorbește de plinătate (Matei 13: 23); celălalt turn se numește *Hananeel*, adică "harul lui Dumnezeu". Astfel deci harul lui Dumnezeu a fost arătat în plinătatea sa! Și cui? Îngerilor? Desigur că nu, ci oamenilor din această lume: în versetul doi, se spune: "lângă el au construit bărbații din Ierihon" (vezi Ezra 2: 34). *Ierihonul*, "cetatea miremelor", reprezintă lumea, cu bucuriile și plăcerile ei; dar această cetate este situată pe malul Iordanului, râul morții. Firește, lumea este atrăgătoare pentru inima omului, dar este sub blestemul și mânia lui Dumnezeu, ca altădată Ierihonul.

Este scris în Iosua 6: 26: "Blestemat să fie înaintea Domnului omul care se va ridica și va reconstrui această cetate, Ierihonul" (1 Împărați 16: 34). Cu toate acestea nu este gândul lui Dumnezeu să lase pe om fără speranță. Nu! El Își amintește de creaturile Lui: nici o pasăre nu

cade fără voia Sa. Și aceasta este ceea ce vedem aici în "*Zakkur*" și a cărei semnificație este "de care îți amintești" sau "păstrat în amintirea lui Dumnezeu". Dumnezeu Își amintește de creaturile Sale care rămân sub condamnare de la căderea lui Adam, Își amintește de ele în planul Său minunat de mântuire. Acești oameni din Ierihon care participă la construirea zidurilor sunt monumentele harului lui Dumnezeu. Au fost chemați și mântuiți în afara unei lumi care merge la pierzare, pentru că Dumnezeu care vrea ca nimeni să nu piară, S-a ocupat de ei. Ei sunt la adăpost de blestemul rostit asupra Ierihonului.

Cum am spus la început, nu este intenția noastră de a intra în detalii cu privire la porțiunile de zid aflate între porți. Versetul doi nu a fost studiat decât pentru a arăta legătura dintre temelia Evangheliei și efectele ei. Să trecem la a doua poartă.

Poarta Peștilor

Această poartă ne vorbește despre vestirea Evangheliei. În Marcu 1: 17, Domnul ne spune: "Veniți după Mine și vă voi face să deveniți pescari de oameni". Efectul acestei chemări a fost de a-i face pe ucenici să-și părăsească ocupația și să Îl urmeze. S-au pus în slujba Lui pentru a deveni pescari de oameni, pentru a anunța vestea bună a Evangheliei.

Constructorii Porții Peștilor erau fiii lui *Hasenaa*: Acest nume înseamnă "tufiș de spini". Nu ne amintește aceasta de blestemul rostit asupra pământului din cauza intrării păcatului în creație, căci "blestemat este pământul din cauza ta" (Geneza 3: 17)? Va da de aici înainte spini și măricini (Mica 7: 4; Naum 1: 10). Dar acest nume mai îndreaptă privirile noastre către această scenă surprinzătoare descrisă în Matei 27: 29 "...împlinind o cunună de spini, I-au pus-o pe cap". Era sfârșitul înfățișării lui Isus înaintea lui Pilat, pe punctul de a merge la Golgota pentru a fi înălțat pe cruce, pentru a purta acolo blestemul pe care îl meritasem noi. Și acum, cei care cred în El pe temeiul Evangheliei pot fi mântuiți și pot deveni vestitori ai veștii bune. Această poartă are grinzi și zăvoare. Aceasta ne amintește că în exterior, dușmanul este gata să folosească toate mijloacele pentru a intra ca să nimicească lucrarea. Este nevoie de toată vegherea pentru a-l ține afară. Aceasta nu era adevărat numai pentru construirea și lupta din acea vreme, este adevărat și pentru timpul prezent ca și pentru viitor. Dușmanul se silește întotdeauna să dărâme zidurile despărțirii. El caută să se strecoare în familii și în adunarea lui Dumnezeu pentru a introduce acolo întinarea, cum vedem în cazul teribil din capitoul 13. Poporul lui Dumnezeu are misiunea de a echipa toate porțile cu grinzi și cu zăvoare. Aceasta este important în mod deosebit în zilele noastre când învățăturile false caută să pătrundă. Este esențial să păstrăm neîntinat marele adevăr al Evangheliei.

Poarta Zidului vechi

Această poartă, numită și Poarta cea Veche, evocă umblarea în adevăr. "Stați pe căi și vedeți și întrebați de cărările cele vechi, care este calea cea bună; și umblați pe ea și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!" (Ieremia 6: 16).

Când, prin credința în Evanghelie, am devenit copii ai lui Dumnezeu, avem nevoie de lumina adevărului pe calea noastră. "Descoperirea cuvintelor Tale luminează, dând pricepere celor simpli" (Psalmul 119: 130). Nu după cunoștințele înțelepciunii lumii, nici după învățăturile și directivele stabilite de oameni trebuie să acționăm; linia noastră de conduită este

numai Cuvântul lui Dumnezeu. Avem nevoie de o temelie sigură pentru umblarea noastră, cum ni se prezintă în Fapte 2: 42, în cele patru elemente esențiale ale umblării unui creștin după adevăr: "Ei stăruiau în învățatură și în comuniunea apostolilor, în frângerea pâinii și în rugăciuni". Iată terenul pe care stăteau primii creștini, cel pe care au rămas părinții noștri care au fost înaintea noastră și a căror credință suntem îndemnați să o imităm. Ca sfinți și preaiubiți, ca oameni ai casei lui Dumnezeu, zidiți pe temelia apostolilor și a profeților, suntem chemați să creștem "spre a fi un templu sfânt în Domnul, zidiți împreună, pentru a fi o locuință a lui Dumnezeu în Duh" (Efeseni 2: 19- 22).

Dacă în umblarea noastră răspundem la demnitatea acestei chemări, dacă ținem adevărul în dragoste (Efeseni 4: 15), dacă ascultăm din inimă de modelul învățaturii în care am fost instruiți (Romani 6: 17), supunerea la adevăr va aduce rod în inimile noastre, rodul Duhului pe care Dumnezeu dorește să îl vadă în noi, deoarece "cuvântul adevărului Evangheliei... aduce rod" (Coloseni 1: 6). Va fi vizibil în viața noastră că umblăm în adevăr. Și dacă acest adevăr divin este lucrător în inimile noastre, ne va face smeriți. Adevărul nu caută să înalțe pe credincios, ci îl conduce la locul supunerii, micșorării, smereniei. Vom găsi aceasta trecând pe sub poarta următoare.

Poarta Văii

"Trecând prin valea plângerii, ei o fac un izvor; și ploaia timpurie o acoperă cu binecuvântări" (Psalmul 84: 6). Valea ne vorbește de micșorare, de smerenie, dar orice credincios care ia acest loc poate fi sigur că nu este numai cel al lacrimilor, ci că va fi pentru el și cel al binecuvântării. "Valea plângerii" va deveni o țară de izvoare, locul unei mari îmbogățiri. Primim astfel îndemnul: "Smeriți-vă deci sub mâna puternică a lui Dumnezeu, ca să vă înalțe la timpul potrivit" (1 Petru 5: 6). Creștinii îi cer uneori lui Dumnezeu să vrea să-i coboare, aceasta nu este potrivit gândului Său; să cerem mai degrabă harul să coborâm noi înșine.

În 1 Petru 5: 5, suntem de aceea îndemnați să fim încinși "cu smerenie unii față de alții, pentru că Dumnezeu stă împotriva celor mândri". Expresia apostolului, "incinși cu smerenie" este remarcabilă; înseamnă să luăm locul smereniei nu înaintea altora, ci înaintea lui Dumnezeu. Să privim la modelul desăvârșit în Filipeni 2: 3- 8! Domnul nostru glorios a luat aici jos ultimul loc, cum nimeni altul nu a făcut-o. S-a coborât până la moarte, moartea crucii. De ne-ar fi folositoare aceste îndemnuri!

Numele celor care au reparat această poartă sunt de asemenea pline de instruire: Hanun și locuitorii din Zanoah. *Hanun* înseamnă "grațiat" și *Zanoah*, ceva ca "îndepărtat, aruncat". Ca obiecte ale harului, să aruncăm, să respingem tot ce ne împiedică, dar îndeosebi "faptele întunericii și să îmbrăcăm armura luminii" (Romani 13: 12). "Nu aveți comuniune cu lucrările neroditoare ale întunericii, ci, mai degrabă, dezaprobați-le" (Efeseni 5: 11). Urmând pe Domnul cu râvnă și luând un loc de coborâre, vom fi, ca cei din Zanoah, capabili să aruncăm faptele neroditoare ale întunericii. Vom vedea aceasta trecând la poarta următoare.

Poarta Gunoii

Găsim aici murdăria, necurăția, stricăciunea păcatului. Și trebuie să fim vigilenți: "Având deci aceste promisiuni, preiubiților, să ne curățim pe noi înșine de orice întinare a cărnii și a duhului, desăvârșind sfințenia în teamă de Dumnezeu" (2 Corinteni 7: 1); a se vedea

și Efeseni 5: 3- 11.

Prin această poartă erau evacuate gunoiul și murdăriile în afara zidurilor cetății, într-un anumit loc. Este remarcabil că Poarta Gunoiului a fost situată în partea opusă Porții Oilor, în punctul cel mai îndepărtat al cetății. Se cuvenea de asemenea ca gunoiul animalelor destinate pentru jertfe, să fie îndepărtat din templu. Nu arată acest fapt cu insistență, cât de îngrozitoare este în ochii lui Dumnezeu orice necurație și orice murdărie, în sfârșit, orice păcat? El nu poate niciodată tolera păcatul în prezența Sa. Dar ce pace de a ști că, pe "cât este de departe răsăritul de apus, atât a îndepărtat El nelegiuirile noastre de la noi" (Psalmul 103: 12) astfel încât nu-și va mai aminti niciodată de ele. Suntem îndemnați să ne curățim de orice întinare. Dar aceasta nu va fi posibil dacă păstrăm o părere înaltă despre noi înșine. Trebuie să ne amintim de Poarta Văii, în toată smerenia, dar și cu teamă în fața sfințeniei lui Dumnezeu. Va rezulta de aici o sfințire fericită. Pavel socotea tot ce putea oferi lumea ca o pierdere, datorită desăvârșirii cunoașterii lui Hristos Isus (Filipeni 3: 7- 9). Nu ar trebui să renunțăm și noi la toate amăgirile, toate plăcerile acestei lumi, ale oricărei asocieri lumești și oricărui jug nepotrivit? Apostolul Ioan ne încurajează să nu iubim "lumea, nici lucrurile din lume", pentru că "poftea cărnii și poftea ochilor și trufia vieții, nu sunt din Tatăl, ci sunt din lume" (1 Ioan 2: 15).

Ca și copii ai lui Dumnezeu, avem Duhul Sfânt. El vrea să fie călăuză și conducătorul nostru. Dar de câte ori nu am zădărnicit puterea prezenței Lui fiind ocupați cu lucrurile acestei lumi? De câte ori trecem prin această poartă? Sau într-adevăr îngăduim lucrurilor acestei lumi să ne umple viața? Suntem atât de ocupați încât Duhul Sfânt care locuiește în noi nu poate exercita nici o influență în viața noastră? Să trecem mai des prin această poartă, să ne sfințim mai des pentru a putea vedea mai bine în viața noastră influența Duhului Sfânt.

Poarta Fântânii

Această poartă ne arată cum poate fi umplută viața credinciosului de această influență a Duhului Sfânt. Cuvântul original vorbește de o fântână țâșnitoare. Pentru cel care va bea din această fântână, "din inima lui vor curge râuri de apă vie" (Ioan 7: 37- 39). Nu este vorba aici despre primirea Duhului Sfânt, care are loc atunci când suntem născuți din nou, când primim Evanghelia, cum am văzut la Poarta Peștilor. Duhul Sfânt vine să locuiască în credincios când vine la credința vie în Mantuitorul Sau. Dar atât timp cât nu ne lasăm conduși de Duhul Sfânt care este în noi, nu este posibil să deosebim o manifestare a Sa în viața noastră. Și dacă nu este nici o curățire, nici o sfințire, nu poate fi nici o putere spirituală.

Dar dacă suntem curățiți de toate lucrurile care ne pot întina, cum am văzut trecând de Poarta Gunoiului, atunci lucrarea Duhului Sfânt care locuiește în noi se poate manifesta și astfel umblăm în Duhul.

Vrem să amintim aici că a fi curățit nu este același lucru cu a fi mântuit. Curățirea este lucrarea Duhului Sfânt în noi și față de noi când suntem deja mântuiți. Vedem aceasta în 1 Petru 1: 22, unde ea este caracterizată de "ascultarea de adevăr". Ascultând de adevăr, "curățindu-ne de orice întinare a cărnii și a duhului" (2 Corinteni 7: 2), îndeplinim condiția necesară pentru manifestarea Duhului Sfânt. "Dar roada Duhului este: dragoste, bucurie, pace, îndelungă-răbdare, bunătate, facere de bine, credincioșie, blândețe, înfrânare; împotriva unora ca acestea nu este lege. Iar cei ai lui Hristos au răstignit carnea împreună cu patimile și poftele ei" (Galateni 5: 22- 24). Nu este o nebunie și o profundă contradicție, să iei poziția unui creștin și să umbli în poftele cărnii, cum vedem în Galateni 5: 16- 24? Să dăm atenție îndemnului din versetul 25: "Dacă trăim în Duh, în Duh să și umblăm".

Cititorul atent va fi remarcat că Poarta Fântâniei este singura care este acoperită (v. 15). Cât de important este să veghem ca prospețimea și curăția izvorului curgător al Duhului Sfânt să nu fie tulburat de tot felul de influențe exterioare! Să veghem deci cu grijă să nu întristăm pe Duhul Sfânt, să nu-L mâhnim sau chiar să-L stingem (Isaia 63: 10; Efeseni 4: 30; 1 Tesaloniceni 5: 19)! Supunându-ne călăuzirii Duhului Sfânt, Cuvântul lui Dumnezeu va avea întotdeauna mai multa autoritate în viața noastră. Este calea care ne conduce la următoarea poartă.

Poarta Apelor

Găsim aici Cuvântul lui Dumnezeu: "La început era Cuvântul și Cuvântul era cu Dumnezeu și Cuvântul era Dumnezeu" (Ioan 1: 1). În Scriptură, apa este o imagine a Cuvântului lui Dumnezeu (Ioan 3: 5) și acest Cuvânt este etern. La Poarta Fântâniei, am găsit de asemenea apă, dar apa în lucrarea ei, în efectele ei; ea tâșnește ca răspuns la lucrarea Duhului Sfânt. Este ceea ce vedem în mod clar în Ioan 7: 37- 39: "A spus aceasta despre Duhul pe care urmau să-L primească cei ce au crezut în El". Dimpotrivă, la Poarta Apelor, găsim Cuvântul lui Dumnezeu în existența lui eternă. "Doamne, Cuvântul Tău este întărit în ceruri pentru totdeauna" (Psalmul 119: 89).

În Ioan 1:1, Domnul etern este Cuvântul, și în Apocalipsa 19:23, este numit "Cuvântul lui Dumnezeu". Astfel, acest Cuvânt apare înaintea noastră în toată demnitatea Sa, cum este scris în Isaia 26: 4: "El, Domnul, este stânca veacurilor". Iahve este Numele lui Dumnezeu care caracterizează eternitatea Ființei Sale, pentru care trecutul, prezentul și viitorul reprezintă un prezent permanent. Numele de Iehova Il reprezintă ca Cel Neschimbător, Cel care nu Se schimbă, Cel care va fi pentru poporul Său ceea ce a promis că va fi. El este "Cel care este și care era și care vine" (Apocalipsa 1: 4).

Pentru această poartă, care este doar menționată, nu se vorbește despre reparații și ca simbol a ceea ce rămâne, nu are nicidecum nevoie de ele. Probabil ca nu a fost atinsă de distrugerile luptelor. Ce pot face oamenii împotriva "stâncii veacurilor"? "Temelia tare a lui Dumnezeu rămâne" (2 Timotei 2: 19).

În Neemia 8:1, poporul se aduna ca un singur om în locul apelor pentru a asculta citirea Cuvântului lui Dumnezeu: "Și urechile întregului popor erau atente la cartea legii" (v. 3). Ce putere minunată ascunde acest Cuvânt divin! Prin acest Cuvânt, oamenii sunt născuți din nou (1 Petru 1: 23). El este o candelă pentru piciorul nostru și o lumină pentru cărarea noastră (Psalmul 119: 105). Evrei 1: 3 ne declară că toate sunt susținute prin Cuvântul puterii Lui. Să punem deci la inima îndemnul apostolului Pavel de a lăsa Cuvântul lui Hristos să locuiască din belșug în noi (Coloseni 3: 16). De am putea, ca psalmistul, să ne bucurăm de El, ca un om care găsește o pradă mare (Psalmul 119:162). Folosind din plin trecerea prin această poartă, vom fi pregătiți pentru orice faptă bună (2 Timotei 2: 21) și vom fi făcuți capabili să parcurgem drumul care este înaintea noastră cu perseverență, în direcția porții următoare.

Poarta Cailor

Ațintindu-ne privirile și inimile noastre asupra unui Hristos în glorie, Ținta glorificată și scopul credinței credinciosului putem spune ca Pavel: "uitându-le pe cele din urma și întinzându-mă spre cele de dinainte, alerg drept spre țintă, pentru premiul chemării de sus a lui Dumnezeu, în Hristos Isus" (Filipeni 3: 13- 14).

Calul este frecvent considerat ca o imagine a luptătorului credinței, din cauza calităților sale pentru lupta: forța, disponibilitate și curaj. Aptitudinea sa pentru alergare și rezistența sa sunt de asemenea un exemplu pentru noi în alergarea a cărei țintă și premiu este Domnul Însuși. Astfel Pavel zice: "M-am luptat lupta cea buna, am terminat alergarea, am păzit credința" (2 Timotei 4: 7). În Filipeni capitolul 3, apostolul ne dă un bun exemplu a ceea ce înseamnă "a alerga drept spre țintă": în această alergare, nimic nu trebuie să ne oprească, nici să ne rețină.

În timpul ieșirii din Egipt, fiii lui Israel trebuiau să mănânce Paștele în grabă, cu mijlocul încins (Exod 12:11). Suntem și noi îndemnați să ne încingem coapsele minții noastre (1 Petru 1: 13) și numai privind ținta și făcându-ne gândurile roabe ascultării de Hristos, vom fi în stare să continuăm fără să fim distrași de toate felurile de influențe din această lume (Evrei 12: 1- 2).

Dragă cititorule, precum Pavel, să ne încingem și noi mijlocul cu adevărul (Efeseni 6:14) pentru a putea spune cu el: "dar una fac" (Filipeni 3: 13). Iată scopul, sfârșitul alergării noastre pământești, și aceasta ne face introducerea la poarta următoare.

Poarta de Răsărit

Această poartă ne vorbește despre întoarcerea Domnului. Așteptarea tuturor creaturilor se întoarce către răsărit, direcția din care răsare soarele. Este ceea ce se poate observa de exemplu la un grup important de păsări: de la prima licărire a zorilor, se arată o trezire progresivă printre păsări. Cu cât se mărește lumina, cu atât crește agitația. Atunci când încep cântările și concertul: un cor pe voci multiple saluta cu bucurie nespusă și recunoștință nouă zi. Dar când primele raze ale soarelui inunda în valuri scena, concertul se liniștește prin încântare. Așteptarea creaturii este implinită și glasurile păsărilor tac. Dacă așa este în natură cu cât mai mult cei răscumpărați ar trebui să aștepte veghind întoarcerea Domnului!

Pentru Israel, El va veni ca Soarele dreptății și pe norii cerului (Maleahi 4:2 și Matei 24:30), când va veni cu toți sfinții Săi în glorie și cu putere pentru a-Și întemeia Împărăția pe pământ și a domni în dreptate o mie de ani. Atunci va începe perioada de splendoare vestită de profeți.

Dar în timp ce Poartă de Răsărit ne vorbește despre venirea Domnului, Ezechiel (capitolele 10 și 11) ne relatează câteva circumstanțe ale istoriei poporului pământesc al lui Dumnezeu. Profetul fusese dus prizonier la Babilon cu mai mulți ani înainte de distrugerea finală a Ierusalimului (2 Cronici 36: 17- 21). Acolo, pe malul râului Chebar, a primit viziuni din partea Domnului. A văzut Gloria Domnului părăsind Ierusalimul, acest nor care condusese poporul lui Israel în călătoria sa prin deșert spre Canaan (Exod 13: 21 și 14: 19). Era aceeași glorie care a umplut cortul întâlnirii (Exod 40: 34- 38) apoi templul (1 Împărați 8: 10 și 2 Cronici 5: 11- 14). Acum, în Ezechiel 10: 3, vedem norul pe punctul de a părăsi templul; se pare că indică o reticență încă pe pragul casei. Dar în versetul 18, Gloria Domnului pleacă de deasupra pragului casei și se oprește la intrarea porții dinspre răsărit a casei Domnului. Din nou, rămâne acolo încă un moment, ca și cum nu ar putea-o părăsi. Nu ne amintește aceasta de o altă scenă, când Domnul a plans pentru Ierusalim, spunând: "Dacă ai fi cunoscut și tu, măcar în această zi a ta, cele care sunt spre pacea ta! Dar acum sunt ascunse de ochii tăi." (Luca 19: 42).

Dar Israel nu a vrut să-și recunoască păcatul, nici să se smerească în căință, și judecata lui Dumnezeu a devenit Lo-Ami, "nu-Mi sunteți popor" (Osea 1: 9) și vedem, în Ezechiel 11:

23, cum Gloria Domnului a părăsit Ierusalimul: “Și Gloria Domnului s-a suit din mijlocul cetății și s-a oprit pe muntele care este pe partea de răsărit a cetății”. Acesta era Muntele Măslinilor, cel unde Domnul era cu ucenicii Săi când a fost înălțat de la pământ la cer (Fapte 1: 9). Tot acolo Își va pune piciorul când va veni pe norii cerului. Tot acolo profetul vede gloria oprindu-se pentru ultima dată. Dar în versetul 24, viziunea se termină și cu ea, prezența permanentă a Domnului cu poporul Său ia sfârșit. Poporul Său a devenit într-adevăr Lo-Amin!

Toate acestea privesc căile lui Dumnezeu față de Israel și menționarea Porții de Răsărit are aici cu siguranță un sens deosebit. Dar noi înșine, preaiubiți, avem preafelicita speranță care este expusă atât de clar înaintea ochilor noștri în 1 Tesaloniceni 4: 13- 18. Pentru noi, venirea Domnului nu se compară cu zorii zilei, ci Îl așteptăm pe Domnul nostru ca Steaua strălucitoare de dimineață (Apocalipsa 22: 16).

Cu această speranță și această mângâiere în inimă, privim înainte și așteptăm clipa când vom fi primiți lângă El și când Îl vom vedea așa cum este. Acesta este următorul eveniment pe care îl așteptăm: “Domnul Însuși, cu un strigăt, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, va coborî din cer; și întâi vor învia cei morți în Hristos; apoi noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți în nori împreună cu ei, pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh: și astfel vom fi întotdeauna împreună cu Domnul”. Ajungem astfel, în meditația noastră, la ultima poartă, unde vom studia adunarea noastră în prezența Sa.

Câteva considerații încă, totuși, despre “ziua Domnului”, desemnată și în 2 Timotei 4: 8 prin expresia “ziua aceea”. Această perioadă coincide cu cea a ceasului încercării, “care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3: 10), sau prin a șaptezecă săptămână din Daniel 9: 27, de unde se poate deduce că va dura cel puțin șapte ani.

Ziua lui Hristos ne prezintă deci o scenă cerească. Ea începe cu învierea tuturor celor morți în Hristos și răpirea tuturor credincioșilor la întâlnirea cu Domnul în văzduh. Așa zi se va termina, credem noi, când Soțul va coborî cu soția cu putere și glorie ca Împărat al împărățiilor și Domn al domnilor (Apocalipsa 19: 7- 16). Primul eveniment din așa zi va fi astfel judecata lui Hristos, în timp ce ultimul va fi nunta Mielului, precedând a doua Sa venire în putere și în glorie. Fără nici o îndoială, multe lucruri vor avea loc cu privire la Hristos și Biserica Sa, despre care nun e este relevat nimic direct. Dar studiind imaginile biblice cu grijă, putem descoperi multe instrucțiuni cu privire la “ziua aceea”. Mulți creștini privesc cu teamă și spaimă judecata lui Hristos când se gândesc la faptele lor care vor fi atunci judecate. Dar când studiem mai atent semnificația simbolică a acestei Porți Mifcad, orice teamă trebuie să dispară. Pentru că această poartă ne prezintă atâta dragoste divină, atâta bunăvoință, atâta blândețe încât și în inima celui mai slab copil al lui Dumnezeu, trebuie să se trezească o dorință arzătoare după acest moment al descoperirii tuturor lucrurilor. Să ne oprim deci la această poartă.

Poarta Mifcad și “ziua lui Hristos”

Aceasta este ziua când toți cei răscumparați, de la Abel până la sfârșitul vremii harului, vor fi scoși din pământ și vor apărea înaintea Mai-marelui Păstor (1 Petru 5: 4). Cuvântul *Mifcad* are o dublă semnificație: înseamnă și “inspecție” și “repartiție”. Prin “inspecție” înțelegem un termen militar, adunarea unei trupe în scopul unui control al echipamentului, în timp ce “repartiție” sugerează gândul repartiției echitabile ale unei retribuții, așa cum găsim în Apocalipsa 22: 12: “Iată, Eu vin curând și răsplata Mea este cu Mine, ca să dau fiecăruia după cum va fi fapta lui”. Aceasta este adevărat și important: “Pentru că noi toți trebuia să fim arătați înaintea scaunului de judecată al lui Hristos, pentru ca fiecare să primească cele făcute

în trup potrivit cu cele ce a făcut, fie bine, fie rău” (2 Corinteni 5: 10). Atunci cel care are ochii ca o flacăra de foc va despărți ce este din lemn, fân, paie, de tot ce va fi din aur, argint și pietre prețioase (1 Corinteni 3: 12- 15). Atunci, ca aurul curat și argintul curățit, vom reflecta imaginea Curățătorului divin, pentru că vom fi așa cum este El.

Dar ceea ce învățăm în apropierea acestei porți ne privește numai înfățișarea noastră înaintea judecării răsplăților lui Hristos. Poarta Mifcad și ceea ce evocă numele ei ne vorbesc despre gingășia, simpatia și bucuria Celui care ne-a iubit atât de mult încât S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Deși este adevărat că pelerinii obosiți din toate timpurile au tânjit după reunirea lor cu Domnul, nu este mai puțin adevărat că inima Lui dorește fierbinte momentul când va avea cu El pe toți cei pe care i-a răscumpărat cu un preț atât de mare. Este ceea ce găsim în pasajele următoare: “cum se bucură mirele de mireasă, așa Se va bucura Dumnezeuul tău de tine” (Isaia 62: 5); și “Hristos a iubit Adunarea și S-a dat pe Sine Însuși pentru ea” (Efeseni 5: 25). După fire, deja, dragostea nu este satisfăcută până nu și-a atins scopul; astfel dragostea Domnului nostru, care este bogat în har, nu va fi satisfăcută înainte de a-și fi găsit odihna în obiectele iubirii sale, cum spune și profetul Țefania: “Domnul Dumnezeuul tău este în mijlocul tău ca un viteaz care va salva; El Se va bucura de tine cu bucurie; va tăcea în dragostea Lui, Se va veseli de tine cu cântare de bucurie” (3: 7). Și în Isaia 53: 11, este scris: “Va vedea rodul muncii sufletului Său și va fi satisfăcut”. Nu exprimă aceste cuvinte toată gingășia dragostei Sale pe care o va arăta față de ai Săi în ziua aceea când El, Soțul, Își va primi soția cu bucurie?

Despre această dragoste ne vorbește Poarta Mifcad și porțiunea de zid învecinată. Acest zid a fost restaurant până la casa *netinimilor*. Acest nume înseamnă: “cei care au fost dați”. Aceștia sunt cei pe care Dumnezeu i-a păzit de judecată și i-a “dat” pentru slujba casei lui Dumnezeu. Ni se spune, în Iosua 9, că gabaoniții, din teamă față de Israel, l-au înșelat pe Iosua astfel încât a făcut un legământ cu ei, prin care au fost feriți de nimicire. În versetul 27, vedem că au fost puși în slujba adunării și altarului Domnului. Și în Numeri 31: 47, dintre prizonierii madianiți, unii au fost puși deoparte și dați pentru slujba casei Domnului sub conducerea leviților. Dar în “ziua aceea”, vor mai fi unii cu aceia, care vor fi “dați”? Desigur! Vor fi cei care vor fi cruțați de judecata meritată! Chiar despre ei vorbește Domnul în Ioan 17: 9- 24: “Eu pentru ei cer; nu cer pentru lume, ci pentru aceia pe care Mi i-ai dat, pentru că sunt ai Tăi.” (v. 9) și “Tată, doresc ca aceia pe care Mi i-ai dat Tu să fie și ei cu Mine unde sunt Eu, ca să privească gloria Mea pe care Mi-ai dat-o Tu” (v. 24). Sunt deci cei care au crezut în Domnul Isus ca Mântuitorul lor și au parte de moștenirea gloriei. Și el îi păstrează pentru acea zi a descoperirii tuturor lucrurilor, când îi va înfățișa lui Dumnezeu, Tatăl Său, spunând: “Iata-Ma pe Mine și copiii pe care Mi i-a dat Dumnezeu” (comparați Evrei 2: 13).

Se poate crede că Poarta Mifcad este aceeași cu poarta santinelei ca și cu poarta aurită, pentru că pe acel loc, dincolo de această poartă, se vindeau diferite animale și păsări pentru jertfele aduse de cei care veneau de departe. Le revenea de drept *netinimilor* să aibă grijă de aceste animale a căror vânzare se efectua în fața casei lor și a negustorilor (v. 31).

Trebuie atrasă atenția cititorului asupra încă unui lucru, care nu este lipsit de interes. În originalul ebraic, pentru primele două porți, desemnarea porții este exprimată printr-un cuvânt compus, unde numele specific precede cuvântul “poartă”. Aceasta se regăsește de alminteri în mod general în engleză (limba autorului), de exemplu: “fish-gate”, literal în franceză: “poisons-porte” (pești - poartă). Pentru ultima poartă, dimpotrivă, este invers numele specific, în ebraică, vine apoi: este scris într-adevăr: “Poarta Mifcad”. Există cu siguranță un motiv pentru aceasta, pentru că în Cuvântul lui Dumnezeu, totul are o semnificație și îndeosebi

numele. Înainte de a căuta motivele acestei inversiuni, să revenim la semnificația porților.

Cum s-a menționat deja în introducere, este vorba de a arăta că diferitele porți ale zidului Ierusalimului, în ordinea lor succesivă, ne prezintă un tablou al înaintării credinciosului în viața spirituală, din clipa când a fost născut din nou prin credința în Domnul Isus ca Mântuitor, până în clipa în care va fi introdus în glorie prin prima Lui venire.

La *Poarta Oilor*, L-am găsit pe Păstorul cel Bun care Și-a dat viața pentru oile Lui, punând astfel temelia răscumpărării. *Poarta Peștilor* ne-a arătat cum este oferită Evanghelia păcătoșilor pierduți, pentru mântuirea tuturor celor care cred. *Poarta Zidului vechi* ne-a vorbit despre adevărul pe care îl pricepe tânărul credincios și care îi dă o temelie de neclintit pentru umblarea sa. *Poarta Văii* ne-a chemat la poziția de smerenie prin care credinciosul înțelege propria sa neputință și nevrednicia sa, pentru a îndepărta orice piedică în calea unei umblări de credință, în credincioșie și dependență. La *Poarta Gunoiului*, este vorba de curățirea de orice întinare a cărnii și a duhului pentru a fi făcut capabil să urmezi o viață în Duhul așa cum o vedem în *Poarta Fântânii*. Cel care lasă astfel să lucreze Duhul Sfânt va fi întotdeauna mai întemeiat în Cuvântul lui Dumnezeu, despre care mărturisește *Poarta Apelor*. Și în timp ce credinciosul ia Cuvântul lui Dumnezeu drept linie de conduită, crește în el dorința de a înainta pe calea credinței. Este ceea ce am înțeles la *Poarta Cailor*. Cu mijlocul încins cu adevărul, el tinde din greu spre ceea ce este înainte pentru a atinge ținta, adică Hristos în glorie. *Poarta de Răsărit* ne-a vorbit despre această speranță care este înaintea noastră în perspectiva întoarcerii Domnului pentru a-i lua pe ai Săi în glorie.

Acum, de ce deci această inversiune în desemnarea *Porții Mifcad*?

Toate porțile studiate mai înainte ne prezintă înaintarea călătorului care, pe cale își îndreaptă privirea înainte și afecțiunile în sus. Ținta lui este atinsă și speranța lui este împlinită, când este înălțat la întâlnirea Domnului pentru a fi pentru totdeauna cu El. El va participa atunci la cântarea nouă, așa cum este spus în Apocalipsa 5: 9- 10: “Vrednic ești... pentru că ai fost înjunghiat și ai răscumpărat pentru Dumnezeu, prin sângele Tău, din orice seminție și limbă și popor și națiune și i-ai făcut împărați și preoți pentru Dumnezeul nostru...”. Și în același fel în care forma numelui acestei porți este inversată, poziția noastră va fi atunci schimbată: nu vom mai privi înainte spre țintă; nu, vom fi atins această țintă și vom privi în urmă. Atunci vom cunoaște cum am fost cunoscuți (1 Corinteni 12: 9- 12) și, în amintirea îndurării Lui, vom sărbători bunătatea Lui care a fost nouă în fiecare dimineață. Vom înțelege harul Lui care ne va fi condus, păzit și călăuzit la țintă. Vom admira și vom binecuvânta căile Lui adesea nepătrunse acum. Dar vom înțelege deplin dragostea lui Hristos care întrece orice cunoaștere, în care S-a dat pe Sine Însuși ca jertfă la Golgota ca sfântul Miel al lui Dumnezeu.

Călătoria noastră în jurul cetății Ierusalimului ia astfel sfârșit, aducându-ne înapoi la Poarta Oilor. Aceasta ne amintește că El este începutul și sfârșitul (Apocalipsa 1: 8, 17). El este centrul și împlinirea tuturor lucrurilor în ceruri și pe pământ. El să fie întotdeauna înaintea ochilor noștri și să ne spună: “Eu sunt Păstorul cel Bun. Păstorul cel Bun își dă viața pentru oi” (Ioan 10: 11). Precum râurile din grădina Edenului curg în Eufrat, fluvial fertilității, și aduc pretutindeni binecuvântarea, la fel toate binecuvântările pământului își au singurul izvor în lucrarea de la Golgota. Și acum, în imagine, Eufratul aduce bucurie și prosperitate peste tot unde curge, la fel crucea de la Golgota va fi în toată eternitatea izvorul unei bucurii glorioase și a unei fericiri fără sfârșit.